

GOBI

Razu pewnego Jasiek przyniósł
Z azylu suczkę – małego psa,
Nie wiedzieliśmy wtedy, co wniósł
Do naszych serc, co wciąż w nich gra.

Amstaff to był w kolorze sepia
I odebrany był z przemytu,
Dlatego dostał imię Gobi -
Lecz zdrowie miała wręcz do kitu.

Codziennie rano więc jeździła
Z żoną i Jasiem na zastrzyki,
I w końcu piesek zaczął zdrowieć,
I coraz lepsze miał wyniki.

Chociaż żonie na początku
Nie podobał on się wcale,
Miał to, co psy zawsze mają -
Umiał miłość dawać stale.

Od tego czasu stał się nam
Najbliższym naszym domownikiem,
W końcu ja coś się na tym znam,
Lecz nie wiedziałem, że z takim wynikiem.

Bo Gobi nigdy w sobie nie miała
Wrogich zachowań, lubiła gości,
Wcale na obcych nie warczała -
Uosobienie łagodności!

Żona uszyła jej dwa kubraczki:
Jeden czerwony, drugi w cętki -
Paradowała w nich Gobisia,
Chodząc na spacer z dużym wdziękiem.

Przeżyła z nami dwanaście lat,
A czas to dla nas był szczególny:
Razem poznawaliśmy lepszy świat,
Patrząc na życie przez pryzmat wspólny.

Bo człowiek to zrozumieć może
I wie, jak dużo tu zyskuje,
Będąc z psem w domu, czy na dworze -
Pies nigdy tego nie popsuje.

Zwierzę więc doczłowieczyć umie
Bardziej niż wykład z humanizmu.
Grzebię tak dzisiaj w mym rozumie,
Wynosząc tyle, co z katechizmu.

Gobi to dla nas piesek taki,
O którym będziemy myśleć wciąż;
Był to przyjaciel nie bylejaki,
Więc w sercu naszym cały czas bądź.

Do dzisiaj w to nie wierzę:
Czy piesek to tylko zwierzę?

fot. mb